Pobrane z czasopisma Annales H - Oeconomia **http://oeconomia.annales.umcs.pl**
Data: 16/11/2026 15:32:09

ANNALES
UNIVERSITATIS MARIAE CURIE-SKŁODOWSKA
LUBLIN – POLONIA
VOL. XLVIII, 2 SECTIO H 2014

Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej, Katedra Gospodarki Światowej i Integracji Europejskiej

PAWEŁ PASIERBIAK

Napływ zagranicznych inwestycji bezpośrednich oraz polityka wobec nich w Korei Południowej w latach 1998–2012

Foreign direct investment inflows and policy towards FDI in the Republic of Korea in the years 1998–2012

Słowa kluczowe: zagraniczne inwestycje bezpośrednie, korporacje transnarodowe, polityka gospodarcza, Korea Południowa

Keywords: foreign direct investment, transnational corporations, economic policy, Republic of Korea

Wstęp

Zagraniczne inwestycje bezpośrednie (ZIB) stanowią współcześnie jedną z częściej wykorzystywanych form międzynarodowej ekspansji przedsiębiorstw. Rozwój ZIB niesie ze sobą konsekwencje dla gospodarki światowej, kraju odpływu inwestycji, jak również dla kraju lokaty. Wzrost intensywności wykorzystania tej formy przepływu kapitału powoduje pogłębianie i przyspieszanie procesu globalizacji, w coraz większym stopniu włączając gospodarki narodowe w ogólnoświatowy układ współzależności ekonomicznych. Kraje wchodzą w procesy głębszej współpracy produkcyjnej, handlowej czy technologicznej. Gospodarki aktywnie uczestniczące w tym odnoszą szereg korzyści polegających między innymi na pełniejszym wykorzystywaniu szans płynących z otoczenia międzynarodowego. Ponadto w kształtowaniu polityki nakierowanej na wzrost gospodarczy uniezależniają się w pewnym stopniu od czynników wewnętrznych, ponieważ mają do wyboru szersze spektrum instrumentów w ramach uwarunkowań międzynarodowych. Większa otwartość niesie jednak ze sobą również wyższe ryzyko negatywnego oddziaływania impul-

Pobrane z czasopisma Annales H - Oeconomia **http://oeconomia.annales.umcs.pl**
Data: 16/11/2026 15:32:09

sów zewnętrznych na gospodarkę krajową. Należy przy tym pamiętać, że koszty z tym związane mogą być z nadwyżką kompensowane przez szanse wynikające z oddziaływania impulsów mających swoje źródło w gospodarce światowej. Napływ inwestycji do gospodarki narodowej może sprzyjać zrównoważonemu wzrostowi gospodarczemu poprzez poprawę produktywności czynników wytwórczych. Inwestycje zagraniczne mogą również stymulować rozwój nowoczesnych dziedzin gospodarczych, a także promować transfer technologii oraz bardziej skutecznych metod zarządzania.

Po II wojnie światowej wiele gospodarek narodowych, w tym Korei Południowej, intensyfikowało swoje powiązania ekonomiczne w formie ZIB, licząc na pozytywne efekty tego procesu. Podejmowane w Korei działania do drugiej połowy lat 90. XX w. nie przyniosły jednak znacznego postępu w tym obszarze, a kraj ten wciąż nie był popularnym miejscem aktywności dla zagranicznych inwestorów. Zasadnicza zmiana w polityce państwa nastąpiła dopiero po kryzysie finansowym (1997), kiedy nowy rząd zadeklarował intensywne działania na rzecz wzrostu napływu zagranicznych inwestycji bezpośrednich do Korei. Był to element szerszej strategii rozwoju kraju, bowiem władze zaczęły realizować politykę promowania otwartości gospodarczej, co w założeniach miało dać impuls do wzrostu gospodarczego oraz zapobiegać negatywnym skutkom przyszłych kryzysów.

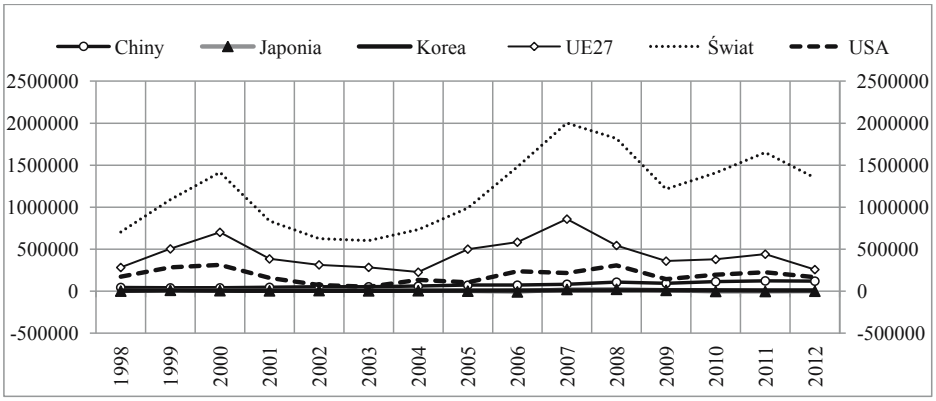
Celem niniejszego artykułu jest analiza napływu zagranicznych inwestycji bezpośrednich do Korei Południowej po 1998 r. Wskazane zostaną przyczyny wciąż relatywnie niskiego poziomu ZIB oraz inicjatywy mające zmienić tę sytuację. Okres badawczy obejmuje lata 1998–2012. Do realizacji celu pracy wykorzystano metody analityczno-opisowe, polegające na analizie zgromadzonego materiału statystycznego oraz wnioskowaniu opisowemu na ich podstawie. Ze względu na duże zróżnicowanie wartości danych liczbowych pomiędzy dostępnymi źródłami, do analizy użyto przede wszystkim informacji organizacji UNCTAD oraz w mniejszym stopniu WTO.

1. Zagraniczne inwestycje bezpośrednie w Korei Południowej na tle tendencji światowych

W latach 1998–2012 zagraniczne inwestycje bezpośrednie na świecie rozwijały się stosunkowo intensywnie, choć okres ten cechowało dosyć duże zróżnicowanie. Początkowo (1998–2000) wartość światowego napływu ZIB podwoiła się – inwestycje wzrosły z 705,9 mld USD do 1,41 bln USD [UNCTAD, 2013]. W kolejnych latach, w wyniku kryzysu, który rozpoczął się w drugiej połowie roku 2000, zaangażowanie inwestycyjne na świecie zmniejszyło się, przy czym głównie wśród największych inwestorów światowych (UE, USA). Spadek wielkości inwestycji lokowanych w Unii Europejskiej oraz Stanach Zjednoczonych spowodował, iż ogólna wartość napływających ZIB na świecie zmniejszyła się do 601,3 mld USD (por. rysunek 1). Na rysunku 1 widać również, że od 2004 r., wraz z globalnym ożywieniem go-

Pobrane z czasopisma Annales H - Oeconomia **http://oeconomia.annales.umcs.pl**
Data: 16/11/2026 15:32:09

spodarczym, napływ ZIB zwiększał się, osiągając w 2007 r. najwyższą dotychczas wartość 2 bln USD. Z drugiej strony rok 2007 to początek kryzysu finansowego, który rozpoczął się w Stanach Zjednoczonych i szybko rozprzestrzenił się na inne gospodarki światowe, a zmieniając w okresie późniejszym charakter, przekształcił się w kryzys gospodarczy. Musiało to znaleźć odzwierciedlenie także w aktywności inwestycyjnej podmiotów. Do 2009 r. wartość napływających ZIB na świecie spadła o niemal 40% (do 1,22 bln USD), ale w następnym roku ponownie zaczęła rosnąć. Ogólnie niestabilna sytuacja gospodarki światowej powodowała jednak, że w kolejnych latach wartość inwestycji na świecie podlegała stosunkowo silnym wahaniom.

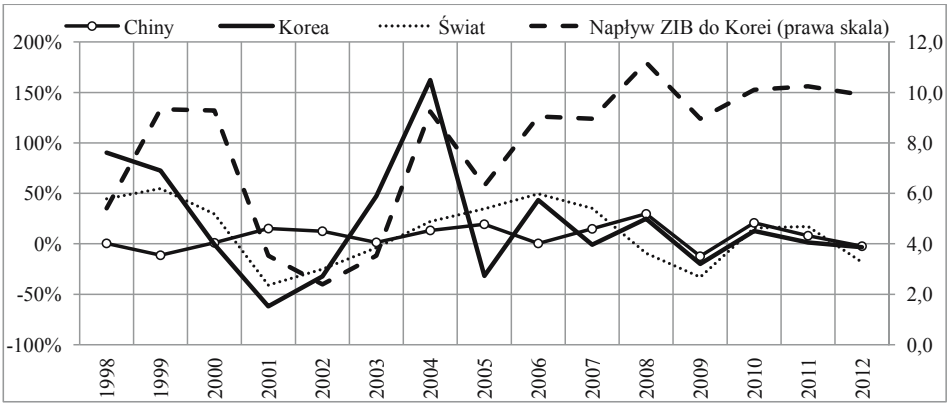

Rysunek 1. Napływ ZIB na świecie, w Korei Południowej i wybranych krajach w latach 1998–2012 (w mln USD)

Źródło: opracowanie własne na podstawie: [UNCTAD, 2013].

Zmiany występowały również w przypadku napływu zagranicznych inwestycji bezpośrednich do Korei Południowej. Po kryzysie finansowym z 1997 r. tamtejszy rząd wprowadził politykę ułatwiania oraz zachęcania do lokowania inwestycji w tym kraju [Noland, 2000, s. 49]. Odzwierciedliło się to w wartości napływających ZIB. Podczas gdy w 1997 r. ich wartość wyniosła 2,8 mld USD, to w kolejnym roku już 5,4 mld [UNCTAD, 2013]. W latach 1999 i 2000 wartość napływających ZIB była zbliżona i wynosiła ok. 9,3 mld USD. Po tym okresie, zgodnie z tendencjami światowymi, napływ ZIB do Korei zmniejszył się i w 2002 r. wyniósł 2,4 mld USD. Na rysunku 2 widać, iż od tamtej pory występuje, choć z wahaniami, wyraźna tendencja wzrostowa napływu ZIB do Korei Południowej.

Pobrane z czasopisma Annales H - Oeconomia **http://oeconomia.annales.umcs.pl**
Data: 16/11/2026 15:32:09

Rysunek 2. Wartość ZIB napływających do Korei Południowej oraz dynamika napływu ZIB na świecie, w Korei i Chinach w latach 1998–2012 (w %)

Źródło: opracowanie własne na podstawie: [UNCTAD, 2013].

O skali zmian napływu ZIB do Korei świadczą dane liczbowe. Według WTO w latach 1962–1999 skumulowana wartość ZIB w Korei wyniosła 49 mld USD, przy czym aż 27,9 mld napłynęło tylko w ostatnich pięciu latach tego okresu [WTO, 2000, s. 18].

W analizowanym czasie (1998–2012) głównymi inwestorami w Korei były korporacje z Unii Europejskiej, ze Stanów Zjednoczonych oraz z Japonii, przy czym ich znaczenie było zróżnicowane w czasie. Jeżeli analizować napływ ZIB według sektorów, to można zaobserwować pewną ewolucję. Początkowo inwestycje lokowano głównie w sektorze usług, następnie zwiększyły się inwestycje w przemyśle, co oznaczało wyrównanie udziałów obu sektorów. W kolejnych latach początkowo rosły inwestycje w usługach (głównie finansowych i ubezpieczeniowych), a następnie w przemyśle. W 2008 r. Korea należała do grupy czterech krajów OECD, w których udział ZIB w sektorze usług był niższy niż połowa całkowitej wartości ZIB [WTO, 2012, s. 16].

W tabeli 1 przedstawiono strukturę geograficzną napływu zagranicznych inwestycji bezpośrednich na świecie. Porównując wyniki gospodarek koreańskiej i chińskiej w zakresie przyciągania inwestycji zewnętrznych, można stwierdzić, iż pozycja tego kraju jest niezadowalająca. Podczas gdy udział Chin w napływie światowych ZIB wzrastał w omawianym okresie (do 9% w 2012 r.), w przypadku Korei pozostawał na niskim poziomie 0,7% i był bardzo stabilny. Nie świadczy to o dynamicznym wzroście inwestycji w Korei, który powinien wynikać z przedsiębranych środków polityki gospodarczej.

Pobrane z czasopisma Annales H - Oeconomia **http://oeconomia.annales.umcs.pl**
Data: 16/11/2026 15:32:09

Tabela 1. Udział wybranych krajów w światowym napływie zagranicznych inwestycji bezpośrednich w latach 1995–2012 (w %)

Wyszczególnienie	1995	2000	2005	2010	2012
Chiny	10,9	2,9	7,3	8,1	9,0
Japonia	0,0	0,6	0,3	–	0,1
Korea	0,5	0,7	0,6	0,7	0,7
USA	17,1	22,2	10,6	14,1	12,4
UE27	38,4	49,7	50,7	26,9	19,1
Pozostałe	33,0	24,0	30,5	50,2	58,6

Źródło: opracowanie własne na podstawie: [UNCTAD, 2013].

W tabeli 1 znalazły się również dane dotyczące Japonii, niemniej ten kraj nie powinien stanowić wzoru do naśladowania dla Korei, ponieważ jego udział w napływie światowych ZIB jest nikły. Długookresowe tendencje napływu ZIB znalazły odzwierciedlenie w wartości skumulowanej inwestycji. Największe, aczkolwiek malejące udziały mieli tradycyjni inwestorzy (UE i USA). W rosnącym udziale pozostałych krajów wciąż niewielkie znaczenie miały gospodarki azjatyckie (Korea, Japonia i Chiny). W przypadku Korei udział w skumulowanej wartości wynosił od 0,4 do 0,9% [UNCTAD, 2013]. Nie jest to rezultat, który powinien zadowalać. Według UNCTAD w Korei występuje wyraźna rozbieżność między możliwościami i faktyczną realizacją inwestycji bezpośrednich. W latach 1999–2000 zajmowała ona 17. miejsce w rankingu krajów pod względem potencjału napływających ZIB, natomiast dopiero 92. pod względem faktycznie zrealizowanych inwestycji [WTO, 2004, s. 10][1]. W kolejnych latach rozbieżność ta jeszcze się pogłębiła. Według danych za 2009 r. Korea zajmowała w rankingu odpowiednio 19. i 122. pozycję [UNCTAD, 2011, Web table 28]. Konsekwencją takich wyników jest rola, jaką odgrywają napływające ZIB w gospodarce Korei. Ich udział w relacji do PKB oraz inwestycji w środki trwałe jest niski. W 1998 r. stosunek ZIB do PKB wynosił 1,5%, podczas gdy w UE 3,1%, a w Chinach 4,34% [UNCTAD, 2013]. W 2012 r. analogiczne relacje wyniosły: 0,86, 1,56 oraz 1,49%. Odniesienie ZIB do inwestycji w środki trwałe daje podobne rezultaty. W 1998 r. wartość napływających ZIB stanowiła 5,16% tego rodzaju inwestycji w Korei, podczas gdy w UE 15,5%, a w Chinach 13,2%. Do 2011 r. zmiany polegały na zmniejszeniu się udziałów do odpowiednio 3,4%, 13,5% i 3,7%. W związku z tym znaczenie zagranicznego kapitału w gospodarce koreańskiej należy ocenić jako niewielkie.

Na podstawie powyższej analizy można stwierdzić, iż Korea Południowa dysponuje dużym, aczkolwiek niewykorzystanym potencjałem w kwestii napływu zagranicz-

[1] Są to tzw. *Inward FDI potential index* oraz *Inward FDI performance index*.

Pobrane z czasopisma Annales H - Oeconomia **http://oeconomia.annales.umcs.pl**
Data: 16/11/2026 15:32:09

nych inwestycji bezpośrednich. W tej sytuacji zadaniem rządu, który widzi korzyści wynikające z funkcjonowania zagranicznych przedsiębiorstw w kraju, powinno być aktywne działanie w kierunku pozyskania inwestycji zagranicznych. Obserwacja przedsięwzięć w tym zakresie potwierdza spostrzeżenie, że rządy koreańskie zaczęły dostrzegać pozytywne skutki napływu zagranicznych inwestycji bezpośrednich.

2. Polityka wobec napływających zagranicznych inwestycji bezpośrednich w Korei Południowej

Koreańska polityka wobec zagranicznych inwestycji bezpośrednich po wojnie przeszła przez trzy główne etapy rozwoju: 1) okres wczesnej instytucjonalizacji (1960–1983); 2) okres pasywnej liberalizacji (1984–1997) oraz 3) najbardziej współczesny okres aktywnej promocji (po 1998 r.) [Kim June-Dong, 1999, s. 9–11]. W tabeli 2 syntetycznie została przedstawiona charakterystyka poszczególnych etapów.

Tabela 2. Polityka wobec napływu zagranicznych inwestycji bezpośrednich do Korei Południowej

Okres	Główne inicjatywy
Wczesna instytucjonalizacja (1960–1983)	1960: ustawa o zachętach dla zagranicznego kapitału 1970, 1974: ustanowienie dwóch stref wolnego handlu
Pasywna liberalizacja (1984–1997)	1984: wprowadzenie tzw. systemu listy negatywnej 1989: wprowadzenie wymagań efektywnościowych 1997: zezwolenie na przeprowadzanie przyjaznych transgranicznych fuzji i przejęć
Aktywna promocja (1998–)	1998: zezwolenie na przeprowadzanie wrogich transgranicznych fuzji i przejęć 1998: ustawa o promocji zagranicznych inwestycji (FIPA) 1998: eliminacja większości restrykcji dotyczących posiadania ziemi

Źródło: opracowanie własne na podstawie: [Kim Jung-Dong, 1999, s. 11].

Pierwsze działania prowadzono już w latach 60., ale w tym okresie Korea budowała bazę przemysłową, realizując strategię rozwoju opartego na eksporcie [Kim Kyu-Ryoon, 2003, s. 204]. Jako formę finansowania inwestycji rządy preferowały raczej kredyty niż bezpośrednie inwestycje zagraniczne, obawiając się przekazywania własności w obce ręce[2]. W drugim okresie Korea zaczęła zdawać sobie sprawę z wagi napływających ZIB, niemniej prowadzona liberalizacja miała tylko minimalny zakres. Próby restrukturyzacji gospodarki w kierunku bardziej zaawansowanych technologicznie branż przy wykorzystaniu zagranicznego kapitału nie przyniosły zamierzonych efektów głównie dlatego, iż mimo werbalnych zapewnień o liberalizacji

[2] Dotyczyło to w szczególności inwestorów japońskich, którzy okupowali kraj w okresie kolonialnym.

Pobrane z czasopisma Annales H - Oeconomia **http://oeconomia.annales.umcs.pl**
Data: 16/11/2026 15:32:09

przepisów odnośnie do zagranicznych inwestycji bezpośrednich ogólne podejście rządzących wobec napływu ZIB było pasywne. Liberalizacja miała miejsce tylko w wybranych branżach, a rząd nie eliminował ogólnych barier w napływie kapitału oraz nie prowadził polityki promowania inwestycji [Kim, Hwang, 2000, s. 268–269].

W 1997 r. gospodarka Korei Południowej doświadczyła kryzysu finansowego, który wraz z tzw. kryzysem azjatyckim przyczynił się do zdecydowanego pogorszenia koniunktury gospodarczej w tym kraju. W takich warunkach obecne na rynku koreańskim podmioty zagraniczne zaczęły zmniejszać swoje zaangażowanie inwestycyjne, a Korea była zmuszona skorzystać z pomocy Międzynarodowego Funduszu Walutowego (MFW). Problemy finansowe, wyrażające się między innymi w odmowie ze strony zagranicznych pożyczkodawców tzw. rolowania kredytów, oraz zobowiązania wobec MFW wymusiły na władzach Korei zmianę polityki wobec napływu zagranicznych inwestycji bezpośrednich. W 1998 r. rozpoczął się nowy (trzeci) etap tejże polityki, a strategia rozwoju gospodarczego oparta na kredytach została zastąpiona strategią bazującą na wykorzystaniu zagranicznych inwestycji bezpośrednich [Ahn, 2008, s. 3].

Nowa administracja prezydenta Kim Dae-Junga uznała, że przezwyciężenie kryzysu ekonomicznego wymagać będzie kompleksowych działań związanych między innymi z organizacją struktury promowania inwestycji. W związku z tym wyznaczono główne kierunki działań [Kim Kyu-Ryoon, 2003, s. 208–209]:

1. Inwestycje zagraniczne będą głównym elementem poprawy struktury przemysłowej.
2. Inwestycje zagraniczne będą kierowane do najbardziej wrażliwych obszarów struktury przemysłowej kraju.
3. Inwestycje zagraniczne będą wykorzystywane do poprawy konkurencyjności najsłabszych obszarów oraz przemysłów produkcji materialnej, wzmacniając je strategicznie.
4. Klimat inwestycyjny będzie nieustannie poprawiany, co wpłynie na intensyfikację pozytywnego wpływu ZIB na gospodarkę.
5. Pomoc postinwestycyjna dla inwestorów zagranicznych będzie skoncentrowana w jednym miejscu.
6. Będzie następować ciągła poprawa klimatu inwestycyjnego na linii pracownicy–zarządzający.
7. Rząd będzie prowadził politykę przyciągania inwestycji poprzez promowanie ścisłej współpracy między rządem, samorządem oraz korporacjami.
8. Wzmacniany będzie system ciągłego wsparcia aktywności w przyciąganiu inwestorów.
9. Rząd będzie promował pozytywne postrzeganie i nastawienie do inwestycji zagranicznych, dążąc ostatecznie do osiągnięcia społecznej akceptacji dla tego rodzaju działalności.

W celu realizacji powyższych zamierzeń, od 1998 r. prowadzono działania, które zaowocowały znacznym wzrostem zainteresowania inwestorów zagranicznych lokowaniem swoich kapitałów w Korei. W kwietniu tego roku zezwolono na udział

Pobrane z czasopisma Annales H - Oeconomia **http://oeconomia.annales.umcs.pl**
Data: 16/11/2026 15:32:09

zagranicznych podmiotów w transgranicznych wrogich fuzjach i przejęciach, a ponadto zniesiono zakaz wzajemnego posiadania udziałów między przedsiębiorstwami [WTO, 2000, s. 31]. W listopadzie 1998 r. weszła w życie Ustawa o promocji inwestycji zagranicznych (The Foreign Investment Promotion Act – FIPA), która całkowicie zmieniła podejście do napływu ZIB. Politykę pasywną zastąpiła aktywna promocja ZIB [Chung, 2007, s. 281]. Przewidywano stworzenie całego systemu wspierania procesu inwestycyjnego dla zagranicznych inwestorów. Celem ustawy było sprzyjanie zrównoważonemu rozwojowi gospodarczemu poprzez wzrost inwestycji zagranicznych, wsparcie i ułatwienia dla nich oraz poprzez formułowanie polityki tworzenia przyjaznego dla potencjalnych inwestorów systemu rozwoju ZIB. Wszystkie te działania miały być prowadzone we współpracy z zainteresowanymi samorządami [Kim Kyu-Ryoon, 2003, s. 206]. Rozwiązania, które przyjęto, polegały na zniesieniu limitów udziału zagranicznych inwestorów w rynku obligacji korporacyjnych i specjalnych, likwidacji restrykcji w nabywaniu i sprzedaży nieruchomości lokalnych, eliminacji pułapów posiadania aktywów przez osoby fizyczne i prawne (z wyjątkiem niektórych aktywności i przedsiębiorstw będących własnością państwa) [WTO, 2000, s. 31]. Według danych na 31 maja 2010 r. spośród 1145 branż (wg koreańskiej standardowej klasyfikacji działalności przemysłowej) jedynie 3 z nich były całkowicie zamknięte na inwestycje zagraniczne (transmisja radiowa i telewizyjna oraz branża nuklearna), a w 29 istniały tylko częściowe ograniczenia [WTO, 2012, s. 43].

Współczesny koreański system inwestowania w formie ZIB jest realizowany na bazie klauzuli najwyższego uprzywilejowania. Jednakże zagraniczni inwestorzy są traktowani preferencyjnie w stosunku do podmiotów krajowych w zakresie obciążeń podatkowych oraz wyboru miejsca prowadzenia działalności. Ponadto zostali objęci zasadą narodową w prowadzeniu aktywnej działalności inwestycyjnej [WTO, 2012, s. 39]. Formalnie żadne restrykcje wobec napływu ZIB nie występują, z wyjątkiem tych, które stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego, porządku publicznego, zdrowia, środowiska oraz moralności publicznej.

Podstawowymi instrumentami wykorzystywanymi przez Koreę w procesie zachęcania inwestorów do zaangażowania w kraju są m.in. [Ahn, 2008, s. 6]: zwolnienia i redukcje podatkowe, wsparcie finansowe zatrudnienia i szkoleń, granty pieniężne na projekty B+R, czasowe zwolnienia i obniżanie kosztów wykorzystywania ziemi dla celów prowadzenia działalności. Ponadto wraz ze zmianą polityki w 1998 r. pojawiły się ułatwienia instytucjonalne – powołano specjalne agencje mające zajmować się inwestycjami.

Mimo że bodźce podatkowe niekiedy uznaje się za przyczynę nieefektywnej alokacji kapitału, w Korei Południowej są one wykorzystywane, podobnie jak w innych krajach rozwiniętych. Metody ich stosowania ewoluują, a rozwiązania są czasami bardzo szczegółowe. Obecnie obowiązujące reguły obejmują m.in. [WTO, 2012, s. 39]: 1) pełne lub częściowe zwolnienie z podatku dochodowego na okres do 7 lat; 2) podobne rozwiązanie w odniesieniu do podatków lokalnych; 3) całkowite zwolnienie z ceł i podatków pośrednich nakładanych na importowane dobra kapitałowe do lat 3.

Pobrane z czasopisma Annales H - Oeconomia **http://oeconomia.annales.umcs.pl**
Data: 16/11/2026 15:32:09

Wraz z nowym etapem polityki pojawiły się nowe instytucje mające realizować zadania systemowe związane z inwestycjami zagranicznymi. Agencja Invest Korea, której poprzedniczką było Koreańskie Centrum Obsługi Inwestorów (Korea Investment Service Center – KISC) przy Koreańskiej Agencji Promocji Handlu i Inwestycji (Korea Trade and Investment Promotion Agency – KOTRA) obsługuje zagranicznych inwestorów na zasadzie jednego okienka (*one-stop service*). Z kolei Biuro Ombudsmana ds. Inwestycji (Office of the Investment Ombudsman) stanowi miejsce, w którym zagraniczni inwestorzy mogą składać zażalenia oraz wnioski dotyczące ich funkcjonowania w Korei.

Zakończenie

Kryzys finansowy z 1997 r. uświadomił rządzącym Koreą Południową konieczność zmian w polityce wobec napływu zagranicznych inwestycji bezpośrednich. Korzyści, które oferowała działalność przedsiębiorstw zagranicznych na rynku wewnętrznym, spowodowały, że zachęcanie do inwestowania w Korei stało się jednym z głównych celów polityki ekonomicznej kolejnych rządów: stworzono otoczenie instytucjonalne, powołując specjalne agencje, zbudowano system wsparcia oraz wprowadzono szereg instrumentów zachęcających (m.in. podatkowych, finansowych). Miało to zdecydowanie zdynamizować napływ inwestycji do Korei, niemniej założenia udało się zrealizować tylko do pewnego stopnia.

1. Mimo że w analizowanym okresie nastąpił wzrost wartości ZIB napływających do Korei Południowej (z poziomu 5,4 mld USD w 1998 r. do 9,9 mld USD w 2012 r.), udział Korei w światowym napływie ZIB pozostawał stabilny na niskim poziomie około 0,7%.
2. Struktura branżowa lokowanych inwestycji zagranicznych wskazuje na rosnące znaczenie i ogólną przewagę sektora przemysłowego nad sektorem usług. Sytuacja ta jest odmienna od sytuacji w większości krajów OECD.
3. Znaczenie ZIB dla gospodarki kraju pozostaje stosunkowo niewielkie. W porównaniach międzynarodowych Korea wypada gorzej niż Chiny i Unia Europejska. Stosunek ZIB do PKB w 2012 r. wyniósł w Korei zaledwie 0,86% (w UE 1,56%, w Chinach 1,49%), a relacja ZIB do inwestycji w środki trwałe była równa 3,4% w 2011 r. (w UE 13,5%, w Chinach 3,7%).

Korea Południowa w rankingach potencjału inwestycyjnego zajmuje dosyć wysokie pozycje, niemniej w zakresie faktycznie realizowanych inwestycji klasyfikowana jest w dolnych obszarach rankingów. Można wskazać kilka barier rozwoju zagranicznych inwestycji bezpośrednich w Korei:

1. Społeczeństwo pamiętające okres japońskiego kolonializmu wciąż obawia się oddania własności w zagraniczne ręce.

Pobrane z czasopisma Annales H - Oeconomia **http://oeconomia.annales.umcs.pl**
Data: 16/11/2026 15:32:09

2. Półwysep Koreański nadal jest podzielony, a inwestorzy mogą obawiać się konfliktu między zwaśnionymi krajami, co nie sprzyja podejmowaniu decyzji o zaangażowaniu inwestycyjnym.
3. Mimo oficjalnych deklaracji wciąż istnieją formalne i nieformalne bariery dla rozwoju inwestycji w Korei w niektórych usługach (np. transmisja radiowa czy telekomunikacja).
4. Środowisko prowadzenia biznesu nadal nie jest przyjazne, co może wynikać z konieczności spełnienia wymagań dotyczących rejestracji, notyfikacji, licencjonowania oraz zatwierdzania inwestycji.

Podsumowując, można stwierdzić, iż decyzja o rozpoczęciu zachęcania inwestorów do zaangażowania w Korei Południowej była słuszna, aczkolwiek spóźniona. Ponadto sam proces budowania korzystnego klimatu inwestycyjnego jest skomplikowany i czasochłonny, co oznacza, że w krótkim okresie nie należy się spodziewać dynamicznego napływu inwestycji bezpośrednich do Korei.

Bibliografia

1. Ahn Ch.Y., *New Direction of Korea's Foreign Direct Investment Policy in the Multi-Track FTA Era: Inducement and Aftercare Services*, OECD VII Global Forum on International Investment, Paris, 27–28 March 2008, http://www.oecd.org/investment/globalforum/breakfastsessions.htm (dostęp: 21.11.2013).
2. Chung Young-Iob, *South Korea in the Fast Lane. Economic Development and Capital Formation*, Oxford University Press, New York 2007.
3. Kim June-Dong, Hwang Sang-In, *The Role of Foreign Direct Investment in Korea's Economic Development. Productivity Effects and Implications for the Currency Crisis*, [w:] I. Takatoshi, A.O. Krueger [red.], *The Role of Foreign Direct Investment in East Asian Economic Development*, NBER-EASE, vol. 9, University of Chicago Press, Chicago 2000.
4. Kim June-Dong, *Inward Foreign Direct Investment Regime and Some Evidences of Spillover Effects in Korea*, Korea Institute for International Economic Policy, Working Paper 99-09, Seoul 1999.
5. Kim Kyu-Ryoon, *South Korea's Inward Foreign Direct Investment: Policy and Environment*, [w:] D.W. Boose et al., *Recalibrating the US-Republic of Korea Alliance*, Strategic Studies Institute of the US Army War College, Carlisle 2003.
6. Noland M., *Avoiding the Apocalypse. The Future of the Two Koreas*, Institute of International Economics, Washington D.C. 2000.
7. *Trade Policy Review. Republic of Korea*, Report by the Secretariat, WT/TPR/S/73, World Trade Organization, Geneva 2000.
8. *Trade Policy Review. Republic of Korea*, Report by the Secretariat, WT/TPR/S/137, World Trade Organization, Geneva 2004.
9. *Trade Policy Review. Republic of Korea*, Report by the Secretariat, WT/TPR/S/268, World Trade Organization, Geneva 2012.
10. UNCTADstat, baza danych UNCTAD, *Inward and outward foreign direct investment flows, annual, 1970–2012*, http://unctadstat.unctad.org (dostęp: 05.09.2013).
11. World Investment Report 2011, *Non-Equity Modes of International Production and Development*, UNCTAD, New York and Geneva 2011.

Pobrane z czasopisma Annales H - Oeconomia **http://oeconomia.annales.umcs.pl**
Data: 16/11/2026 15:32:09

Foreign direct investment inflows and policy towards FDI in the Republic of Korea in the years 1998–2012

The author of the article focused on a FDI development in South Korea in the years 1998–2012. Analysis of statistical data shows that the value of investments has increased significantly, especially in the first years of the period under scrutiny. Then, in parallel with the general downturn of the global economy, investments in Korea decreased, and in the following years their value fluctuated at a relatively high level. Despite the increase in the FDI inflows, their importance for the Korean economy still remains small. This is in conflict with the intentions of governments that since 1998 have been pursuing an active policy of encouraging investors to involve in South Korea.